

Bir babanın hikayesi
travma

Alper Tunga DOST

TRAVMA

Alper Tunga DOST

Alper Tunga DOST
İzmir
<http://www.alper.tk>
alper@alper.tk

TRAVMA

Yayın: Aralık, 2021
XG722JQFZX9

© Alper Tunga DOST, 2021

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

TRAVMA

Kordon'da bir babanın acıklı hikâyesi

ALPER TUNGA DOST

Suda yüzen kasketi gören çocuklar bir an birbirlerine baktılar. Ve adeta yarışircasına denize atladılar. Aslında daha ilkbaharın başıydı ama yine de denize girmek için çok erkendi. Ama çocuk akli işte; baharda Pasaportta hava ne kadar soğuk, deniz ne kadar kirli olursa olsun her zaman suya atlayan, yüzen birkaç çocuk olurdu.

Kaskete arkadaşından önce ulaşan roman çocuk diğerine; “Oğlum Sivri bu kasket var ya; en az 100 lira eder!” derken bir yandan da apar topar beton kaldırıma tırmanıyordu. Sivri ise kasketi kaptıncıma üzgün ama sudan çıkmaya da pek niyeti yoktu. Çocuk kasketi incelerken arkadan koşa koşa gelen bir kadın kucagında tuttuğu çiçekleri bir kenara atarcasına bıraktı. Doğruca kulağından tuttuğu gibi: “Allah cezanı verecek sana kaç kere dedim buradan denize girme diye!” Diğerine de bağırdı: “Lan Sivri, sen de hemen çık! Vallahi akşama annene söyleyeceğim!”

Çiçekçi kadın oğlunu çekiştirerek çarşı yönüne doğru uzaklaşırken denizden çıkan Sivri arkalarından seslendi; “Beni bekleyin, beni bekleyin!” Sıska çocuk üstü başı ıslak, ayaklarında terlik, koşa koşa peşlerine düştü.

Anne sinirle söylenirken roman çocuk elindeki kasketi göstermeye çalışıyordu: “Anne vallahi oraya denize girmek için gitmedik. Sivri ile bu kasketi suda görünce atladık suya. Önce ben kaptım. Babam hafta sonu bitpazarında bu kasketi en az 100 liraya satar. Ya bir bak şuna anne...”

Kadın kasketi eline alıp şöyle etraflica bir baktı: “Evet afili bir şeye benziyor. Ne işi vardı ki bunun denizde? Garip...”

Ceketini alıp çıkarken kapının eşiğinde göz göze geldiler. Dilek eşinin bakışlarındaki mesajı almıştı. Her zamanki şefkatli gülüşüyle: “Bir çay içseydin bari Selim. Böyle aç açına...”

Eşinin ona uzattığı kasketini alırken; “Hiç iştahım yok, ben geç olmadan çıkayım. ” Bir yerden bir yere gitmenin, aradığın adresi kolayca bulabilmenin İzmir’de zor olduğunu biliyordu. O yüzden çıkarken, belki de işini aynı günde bitiremeyeceğini bildiği için: “Beni akşama bekleme Dilek” diyerek kapıyı kapadı. İstasyona doğru yürümeye başladı. Köy kahvesinin önünden geçerken dostları seslendi: “Selim, buyur bir çay iç?” Herkes onun neden telaşla trene yetişmeye çalıştığını biliyordu. Israr edemediler.

Hepsi babadan oğula çiftçiydiler. Bu yıl ne tütün, ne de üzüm istediklerini yine vermedi. İlk kez bu denli kötü bir sezon geçirmiştiler. Bazılarının traktörlerine dahi haciz gelmişti. Hayvanlarını da kesmişlerdi. Yetiştirdikleri kısıtlı şeylerle hayatlarını sürdürürken çoğunlukla köy kahvesinde çaresizliklerini birbirleriyle paylaşıyorlardı. Selim alelacele cevapladı: “Sağ olun dostlar ama gitmem lazım, dönüşte inşallah...”

İstasyon bomboştu. Çoğu zaman hınca hınç dolu olan istasyonun sakinliği ve sessizliği dikkatini çekti. Sessizliği bozan tren yavaş yavaş istasyona girdi. Ve yolcularını almak için kısa süreliğine durdu. Herkes yerini almıştı. Yerine oturduğunda Selim de kendi gerçeğine geri dönmüştü. Arkasına yaslandı ve düşüncelere daldı. Haftalardır çocuk hastanesinde yatmakta olan çocuğunun son durumunu konuşmak için doktoruyla görüşmeye gidiyordu. Daha birkaç gün önce kardeşini hastaneye refakatçi bırakıp köye dönmüş, bankanın getirdiği haczi önlemek için banka avukatlarıyla görüşmüştü. Ama nafileydi. Elde avuçta ne varsa hepsini küçük Fatoş’un tedavisi için harcamışlardı. Artık onu hastanede daha fazla tutacak güçleri yoktu. Son bir umut,

komşularının akrabası polis komiseri Hikmet beyin yardımcı olmasına kalmıştı. Hastaneden bulunabilecek bir tanıdık, tedavi süresinin uzatılmasına ve belki de masraflara yardımcı olabilirdi. Muhtara, köydekilere, kasaba belediyesine başvuruları hep sonuçsuz kalmıştı.

Elinde tuttuğu kısa nottaki adrese uzun uzun baktı. Trafik Tescil Şube Müdürlüğü, Kapılar İzmir. Kapılar söylendiğine göre Yenişehir'e yakın bir yerdi. Arayacak, bulacaktı. Kısa süren bir seyahatten sonra tren İzmir'e iyice yaklaştı. Koltuğundan doğruldu, camdan gittikçe yoğunlaşan evleri, fabrikaları, tüten bacaları izlemeye başladı. Yüksek binalar, iş kuleleri derken tren Bornova üzerinden Basmane İstasyonuna giriş yaptı. Tamamen durunca yavaşça kalkarak inen kalabalığın peşine takıldı.

Çıkış tarafında gar kahvesi gözüne ilişti. Oraya yöneldi. Bir yandan eşinin hazırladığı pişileri torbadan çıkarırken bir yandan da boş olan bir masaya geçti. İçi iyice yağlanmış poşeti çöpe atarken yağın gazete kâğıdı üzerine kadar çıktığını gördü. Adeta gazete kâğıdının mürekkebi ile pişilerin yağı birbirine karışmıştı. Mürekkep yalamak herhalde böyle bir şey olsa gerek diye düşündü gülerek...

Çaycıya seslendi: “Kardeşim bana bir çay...” Çaycı elinde çay askısı ile gelirken: “Bir de şu Trafik Şubeyi soracaktım, Kapılardaymış galiba...”

“Yenişehir’de abi... Zamanın varsa yürüyerek gidebilirsin. Gardan çıktıktan hemen sonra sola dön. Gar duvarının dibinden en az bir kilometre kadar yürü. Şubenin tam önüne geleceksin.”

Adamın bu yardımcı hali ona samimi geldi. Çünkü hep büyük şehirlerde insanların samimiyetlerini kaybettiklerini düşünürdü. Pişilerini çay ile birlikte mideye indirirken bir yandan da masadaki gazeteye göz atıyordu. Haberlerde varsa yoksa cinayet, trafik kazası, iç karartıcı onlarca haber vardı.

Gazeteyi bir yana bırakıp çayından son bir yudum daha aldı. Ödemesini yaptıktan sonra “Hayırlı işler” diyerek yoluna koyuldu.

Gar kapısından çıkarken üç beş tane, muhtemelen Afrika kökenli oldukları belli, gençle göz göze geldi. Gençlerden biri yaklaşıp, garip Türkçesiyle: “Abi açız biz, paramız yok...” Aralarından sıyrılarak gardan sola döndü. Bir yandan da ülkesinde kendini yabancı hissetmenin verdiği telaşla tedirginliğini gizleyemedi. Eliyle hemen cüzdanını yokladı, yerindeydi. Derin bir oh çekti.

Yenişehir’e doğru yürürken kaldırım üzerine tezgâh açan satıcıları izlemeye başladı. Bir yandan da aralarında konuşuklarına kulak kabartıyordu. Ama lisanlarını anlamak mümkün değildi. Arapça veya Kürtçe konuşuklarını düşündü. Çünkü gırtlaktan gelen bu tip lehçeler askerliğini yaptığı doğu illerindeki insanların konuşmalarını andırıyordu. Hepsinin tezgâhında elektronik eşya ve ağırlıklı olarak eski model cep telefonları vardı. Telefonların yanından geçerken karşıdan gelen, baştan ayağa entarili, bir karış kadar sakallarıyla iki adama gözü takıldı. Ellerindeki tespihleri sinirli bir şekilde çekerken hararetili bir tartışma içindeydiler. Onların da dilinden bir şey anlamadı. Ne garip... Gerçekten İzmir’de miydi? Eskiden her Ağustos ayında ailece fuar gezisine geldiklerinde kalacak yerleri olmadığından geceyi çimlerin üzerinde geçirirlerdi. Ailece sabahın ayazını yerler ama fuarın da tadını çıkarırlardı. O zamanlar bizzat İzmir’in kasabasından geldikleri halde kendilerini bir türlü İzmirli hissedemezlerdi. Ailece çimlerin üzerinde yatarken İzmirli oldukları her hallerinden belli insanlar onlara sanki bir yabancıymış gibi, küçümseyen gözlerle bakarlardı. Bu onlara her daim kendilerini taşralı hissettirecek bir bakıştı. Bu gün ise İzmir artık o eski İzmir değildi. Şimdi kendisi de göçmenleri izlerken sanki aynı gözlerle bakıyordu.

Uzun bir yürüyüş sonrasında Polis Müdürlüğüne ulaştı. Hikmet Komiser, odasında hararetle bir şekilde biriyle tartışıyordu. Bir ara dışarıda camın ardından ona bakan Selim'e eliyle gel işareti yaptı. Girerken kasketini eline aldı ve yakınındaki bir sandalyeye usulca ilişti. Odadaki gergin hava bariz hissediliyordu; "Sayın komiserim, eşim aslında manevra yaparken dikkatli davranmış fakat yola park eden kişi hatalı park ettiği için oradan çıkamamış ve yan taraftaki diğer araca hafifçe çarpmış. Fakat hazırlanan raporda bu hatalı parktan bir cümle dahi yok..."

Komiser aniden hiddetlenip; "Kardeşim sen şimdi benim memurum raporu yanlış mı yazdı demek istiyorsun?" diye çıkışınca adam hatırlı tanıdığıının da kendisine verdiği güvenle ukalalığına devam etti; "Neden olmasın komiserim zaten park eden adam alelacele gelip aracını oradan çekti. Zaten memur beyler de o adamla samimi bir şekilde konuşuyorlardı."

Komiser daha da sinirli bir ifadeyle; "Ya lütfen dışarı çıkın kardeşim! Varsa bir şikâyetiniz gidin istediğiniz yere başvurun... Nedir bu ya, gelmiş buraya benim memuruma düpedüz iftira atıyorsunuz!"

Adam dışarı çıkarken kendi kendine söylendi; "Memleketin çivisi çıkmış kardeşim, kimi kime şikâyet edeceksin?"

Her ikisi de adamın ardından uzun uzun baktılar. Neden sonra Komiser ortamı da sakinleştirmek adına; "Her gün buraya bir sürü insan geliyor. Yok oğlum içki içmez kontrolde alkollü çıkmış, yok eşim iyi araç kullanır suçsuz..."

Selim yutkundu, ne diyeceğini bilemedi. Ve beklenmedik soru aniden geliverdi; "Pekâlâ sizin ne vardı kardeşim?"

Şimdi adama; "Ben şunun yakınıyım, çocuğum Behçet Uz Çocuk Hastanesinde ..." nasıl derim, nasıl ricacı olurum

diye düşündü. Öylece donakalmıştı. Zar zor cümleyi toparlamaya çalıştı; “Ali İhsan sizden bahsetmişti. İzmir’e gidersen Hikmet komiserime uğra halini hatırını sor demişti. Onun için bir uğrayıp selamını iletmek istedim.”

Adamın sinirli ifadesi bir nebze de olsa normale döner gibi oldu; “Sağ olsun Ali... Köylümdür, görüşemedik uzun süre oldu.”

Selim bir an konuyu açmayı tekrar aklından geçirdi ama adam lafına devam edince; “Her gün böyle şeylerle ömrümüzü tüketiyoruz. Valla ilk fırsatta köye geri döneceğim. Hele bir emeklilik tarihim gelsin... Bu arada sormadım, çay içer misin?”

“Sağ olun komiserim, belli ki çok yoğunsunuz. Ben müsaade isteyeyim. Senin bizden, köyden bir talebin var mı?” diyerek yavaştan ayaklandı.

“Selamlarımı iletin Ali’ye kardeşim. İnşallah ilk fırsatta bir hafta sonu ailece uğrayacağız.”

Kapıya yaklaşınca camın ardında onun çıkmasını bekleyen vatandaşları gördü. Gözleriyle ona adeta; “Haydi kardeşim biraz çabuk diyorlardı.” Odadan hayırlı günler dileyerek çıkarken kendi derdini unutmuş adamın yaşadığı açmaza takılmıştı. Yavaş yavaş basamaklardan indi. Elinde onlarca dakika sıkı sıkıya tuttuğu kasketini taktı. Ama kasket terden sıırıslıklam olmuştu. Tekrar eline aldı...

Dışarı çıktığında güneş halen tepede idi. Öğle vakti, planladığı gibi gideceği yere gitmiş ama eli boş dönmüştü. Şimdi günün ortasında yapacağı bir şey kalmamıştı. Kendinde hastaneye gidecek gücü bulamadı. Kızına ne diyecekti ki? Zaten doktor da onu akşamüzeri bekleyecekti. Genelde sabahdan öğleye kadar ameliyatlar sürüyor ancak öğleden sonra müsait oluyorlardı. O yüzden bir iki saat sonra gitsem daha iyi olur diye aklından geçirdi. Geldiği yoldan gara kadar tekrar yürüdü. Garın önünde bir süre durdu, etrafına bakındı.

Hastaneye yakın bir yerde vakit geçirmek daha akıllıca olacaktı. Çocuk hastanesi fuarın Montrö kapısına yakındı. Fuarı boydan boya geçerek Montrö ana giriş kapısına kadar yürüdü. Kapıdan dışarı çıktı ve doğruca karşıya geçti. Hastane sokağının girişine vardığında biraz duraladı, sonra amaçsızca heykele doğru yavaştan yürümeye devam etti. Kordona vardığında iki yöne doğru bakındı ve rastgele bir seçimle Konak yönüne doğru yürümeye başladı. Vapurlar günün getirdiği telaş ile denizin üzerinde kayıp giderken diğer yanda bisiklet yolunda gelip geçenlerin zil sesleri birbirine karışıyordu. Pasaportu da geçti. Neredeyse Konak Pier'e kadar sadece denize, dalgalara ve havadaki martıların telaşına bakarak, öylece yürüdü.

İyice yorulduğunu hissedince deniz kenarına oturuverdi. Dalgalar sanki ayaklarına degecek kadar yakındı. Suyun yüzeyinden sıçrayan tuzlu tanecikler zaman zaman yüzüne çarpıyordu. Bir süre daha gelip geçenleri izledi. Suya oltasını fırlatan balıkçı, müşteri bekleyen bir seyyar satıcı, kıyıya yakın uçan martıların çıkardığı sesler... Herkesi hayata bağlayan bir neden var gibiydi. Koşuşturmalar, sesler ve günün telaşı bunu gösteriyordu. Onun ise ayakta tutacak bir heyecanı dahi kalmamıştı. O an küçük Fatoş'u düşündü. Soğuk hastane duvarları arasında öylece yatağında yatan, çaresiz ve birinin elinden tutmasını bekleyen Fatoş'unu... Şimdi tedaviyi yarım bırakıp döneceklerini ona nasıl söyleyecekti? Hayatında kendini hiçbir zaman bu kadar çaresiz hissetmemişti. Evladı ellerinden kayıp giderken o sadece ardından bakıyordu. Ömrü imkânsızlıklarla mücadele ederek geçmişti. Borç harç geldiği bu yaşta ailesini dahi ayakta tutamayan bir baba...

Bu yükü daha fazla kaldıramadı. Hayat onu yormuştu. Bu güne dek zaten varlığını kimse hissetmemişti, yokluğunu kim hissedecekti? Sadece bir tek şeyi düşünüyordu. Çaresizliğini... Kendisini yavaşça denizin soğuk sularına

bıraktı. Hayatta kalmak için hiçbir çabası yoktu. Suların karanlığında yavaş yavaş kayboldu. Ardında sadece su üzerinde yüzen kasketi kaldı. Bir gün kızı ve eşiyle tekrar bir araya gelme umuduyla gözlerini sonsuzluğa doğru kapadı. Tedavi için onaylanan fondan habersiz...